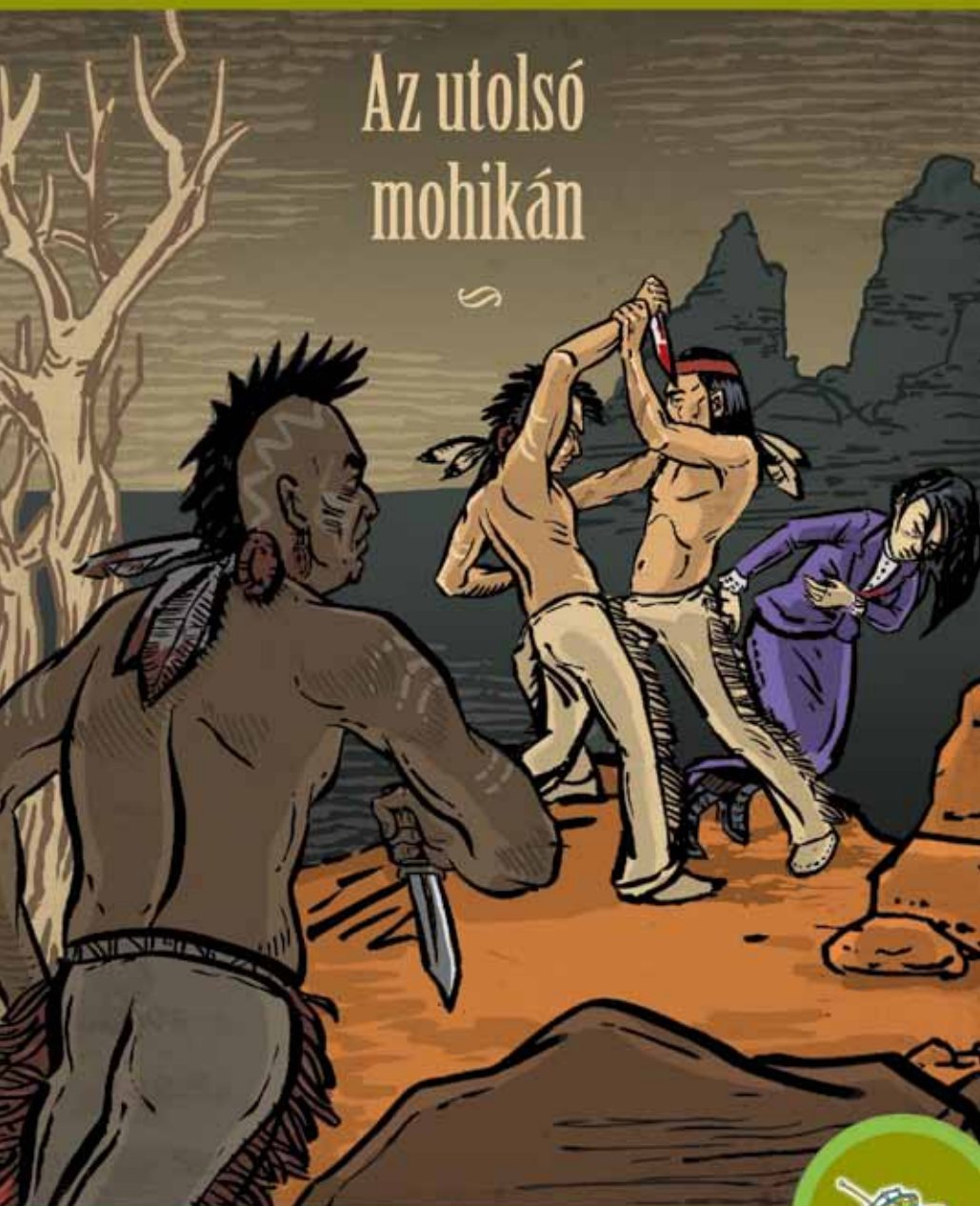

James Fenimore Cooper

Az utolsó mohikán

S

Jonathan Könyvmolyképző

James Fenimore Cooper

AZ UTOLSÓ MOHIKÁN

regény

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2008

I. A WILLIAM HENRY ERŐD FELÉ

Az angol és francia gyarmatosoknak, valamint a velük együtt küzdő sorkatonáknak nem csupán egymással kellett megmérkőzniük, akadtak más, hatalmas ellenfeleik is. Vad és barátságtalan vidéken kellett átkelniük: ez bizonyult legfélelmetesebb ellenségüknek. Az angol és francia hadakozó ellenfeleket irdatlan nagy és úgyszólván áthatolhatatlan ősrendetgegek választották el egymástól.

A gyarmati lakosságot rettentően megviselte ez a fárasztó életmód, az utóbbi háborús időszak számtalan megpróbáltatása. És akik Európából jöttek, hogy a helyiek segítségére siessenek, amint hajójuk kikötött az Újvilág partján, tüstént ráeszméltek: álmukban sem sejtették, milyen rideg létkörülmények várnak itt rájuk. Erre aztán rendszerint már akkor rádöbentek, amikor átgázoltak az első gyors áramlású, zuhatagos folyón.

A könyörtelen és véres harcok lényegében azon a tájon dúltak, ahol a Hudson folyó forrása fakadt, továbbá az arra felé elterülő tavak közti vidéken.

A két hadsereg egyelőre még tekintélyes távolságra volt egymástól. Ott terpeszkedett köztük a hosszúkás alakú

Champlain-tó. Ez a roppant vízfelület mélyen benyúlt Kanada határai felől a szomszédos New York tartományba.

A Champlain-tó déli csücskéhez másik tó csatlakozik: ezt az indiánok eredetileg a „Horikánok Tavának” hívták. Vize kristálytisza, annyira, hogy a hittérítők kereszteléshez használták. S ez az oka annak, hogy nevét megváltoztatták, és az angol „Oltáriszentség Tava” lett belőle.

Aki az Oltáriszentség Taván végighajózott, annak a számtalan kisebb-nagyobb sziget közt meghatározott útvonalon kellett haladnia. A parton helyel-közzel meredek sziklafalú hegyek emelkednek. A tó délebbre mind szűkebbé válik; itt már nem hajózható, mert vízesések egész sora szabdalja tükrét. A tó vize ezen a szakaszon torkollik bele a Hudson folyóba, amely alkalmas arra, hogy közlekedjenek rajta, egészen a tengerig.

A franciák az elképzelhető legtökéletesebben kihasználták mindazt az előnyös lehetőséget, amit csak a hatalmukba kerített területen a természet fölkínált nekik. Több kisebb-nagyobb erődítményt is építettek, olyan helyeken, ahol a katonaság ellenőrizhette a bevezető utakat. Az angolok aztán rendszerint elfoglalták és porig lerombolták őket. Utóbb pedig a franciák rendszerint visszahódították, majd újra összeácsolták ezeket a palánkváratat.

A hadsereg olykor sokkal nagyobb létszámúvá toborzódott össze, mint magában Franciaországban és Angliában; időnként a hatalmas erdőségek mélyébe nyomultak. Amikor aztán visszatértek a vadonból, a legénységi állomány igen csak megfogyatkozott a kiállott nélkülözések következtében, az életben maradottak pedig teljességgel kimerültek. A legyőzöttek kétségbeesését növelte még a kudarc álnokul csüggesztő, béna érzése is. Ám mindhiába, az ádáz küzdelem tovább folytatódott, és békét kötni senki sem akart.

Az erdőségekben hemzsegték a fegyveresek, ott táboroztak Isten szabad ege alatt, a tisztásokon. A környező bércek nemegyszer visszhangozták az oly félelmetes és bizonytalan kimenetelű kalandos portyákra induló fiatal emberek vidám kacagását. Amikor azután viadalra keltek, irtózatossá hevességgel dúlt a közelharc. Semelyik más tartomány nem látott iszonyúbb vérontást.

Anglia és Franciaország immár harmadik esztendeje háborúzott ennek a határszéli régióknak a végleges birtoklásáért.

Az a büszke önérzet és jó hírnév, amelyre az angol hadak nagyszerű fegyvertényeikkel előzőleg szert tettek, mihamar szertefoszlott az új felelős politikusok gyatrasága és az új katonai vezetők kétbalkezes tehetetlensége miatt. Az angol hadseregtől többé nem rettegtek ellenségei, s ebből a tényből következőleg kockáztatta már azt is, hogy egyszersmind elveszti az angol uralkodó őfelsége alattvalóinak a bizalmát is.

Mindez nyilvánvalóan meghatározta a gyarmatosok magatartását. Örömmel látták, milyen pompás hadsereg érkezik az anyaországból: vakon hittek benne, hogy ez a fegyveres erő legyőzhetetlen.

Ez a valóban jelentős ármádia bizonyítékát is adta már kiválóságának az ütközetek során, főparancsnoka aggályos gonddal válogatta össze vezérkarát, csupa szerfölött rátermett tábornokot, nem is csekély számban. És ezt a verhetetlennek vélt hadsereget nemrégiben mégis gyalázatosan megfutamtotta egy maroknyi csapat francia meg indián.

Bizonyos George Washington nevezetű, Virginiából származó fiatal ember lélekjelenlétének köszönhető, hogy az angol katonák nem vesztek oda mind az utolsó szálíg. E váratlan vereség következtében hosszú határ menti sáv maradt mindennemű oltalom nélkül. A helyzet rövidesen

még válságosabbá vált, amikor új veszedelem ütötte föl a fejét. Ugyanis a nyugaton sötétlő ősrengetegek felől az egyre riadtabb angol gyarmatosok mind gyakrabban és mind tisztábban hallották a franciákkal szövetséges szilaj indiánok fenyegető csatakiáltásait. Nagyon is jól tudták, ez az ellenség, amelyik nem ismer fikarcnyi könyörületet sem.

Az angol Edward erődben – a vízesések közelében állt, a Hudson folyó partján, nem messze a tavaktól – neszét vették annak, hogy Montcalm márki, a franciák generálisa hajóra szállt a Champlain-tavon. A felderítők jelentése szerint seregében „annyi katona szolgál, mint amennyi levél van a fán”. A hír mindenkit fölzaklatott! Ugyanakkor érkezett meg az Edward erődbe Munro tábornok üzenete is: az Oltáriszentség Tava mentén épült William Henry erőd parancsnoka sürgősen hatékony segéderőket kért. Munro, az öreg skót tábornok ugyanis már csupán egyetlen ezrednyi jól kiképzett sorkatonasággal meg néhány helyi önkéntes csapattal rendelkezett. Létszámuk jóval alatta maradt annak a félelmetes haderőnek, amelyet Montcalm márki, a francia generális a William Henry erőd ellen indított.

Az Edward erőd parancsnoka Webb tábornok volt, ő egyszersmind valamennyi északi tartomány csapatainak élén is állt. Mintegy ötezer főnyi sereg szolgált a főparancsnoksága alatt. Ha a környékbeli gyarmatosokat fegyverbe hívja, még körülbelül tízezer embert verbuválhatott volna össze. Ez az összesített haderő már némiképp megközelítette annak a roppant ármádiának a méreteit, amellyel a vállalkozó szellemű francia generális már messze háta mögött hagyta a maga védelmi vonalát.

Montcalm közeledtének a híre tehát nem csekély izgalmat okozott az Edward erődben, s a zűrzavar nőttön-nőtt, amikor azt kezdték rebesgetni, hogy pirkadatkor ezerötszáz

harcedzett vitéznek kell fölkerelkednie a William Henry erőd felé. És csakugyan, Webb tábornok főhadiszállásáról mihamar befutott a parancs, hogy több csapatot is keljen útra.

A táborban óriási sürgés-forgás támadt. A katonák buzgón szedelőzködtek körös-körül. Az újoncok itt is, ott is fejvesztett futkározással cihelődtek, kapkodták össze holmijukat, és ezzel hátráltatták a valóban elkerülhetetlen készülődést. A sokat próbált hadfiak jóval nyugodalmasabban csomagolták egybe menetfelszerelésüket. A veteránok arcán nem látszott szemernyi szorongás sem. Vonásaik azonban egyre feszültebbé váltak, tekintetük pedig mind komorabb lett, érződött rajtuk, hogy egyáltalán nincsenek elragadtatva a rájuk váró újfajta hadviseléstől. Amikor azonban leszállt az alkonyat, a nyüzsgés larmája elült, és a tábor ugyanolyan mélységes csöndbe süppedt, mint a körülötte feketéllő ősreneteg.

Az előző este kiadott parancs értelmében hajnalhasadás-kor dobpergés riasztotta föl az embereket. Szempillantás alatt fölserkent az egész tábor. Még a maródiak is fölkeltek, hogy amíg lehet, együtt lehessenek a többiekkel, és végignézzék bajtársaik kivonulását az erődből.

A hadtest harcosai különösebb vesződés nélkül nyakukba kanyarították hadi szerelvényüket. A menetoszlop jobb oldalán masírozott a királyi angol sorkatonaság meg a jól begyakorolt zsoldosereg; a gyarmati lakosság szerényebb fegyverzetű csapata baloldalt haladt.

Mindenekelőtt a felderítők vágtak neki az útnak. A zsúfolásig megrakott málhás szekerekre erős védőőrizet ügyelt. Legvégül a sereghajtók következtek.

A menetoszlop zárt hadrendben lépkedett. Ez a büszke, harcias fölvonulás szemmel láthatólag a regrutáknak szólt,

hogy bizakodást öntsön a zöldfűlékbe, akik még nem szagoltak puskaport. A távozók pedig, amint magukon érezték a bámuló pillantásokat, még délcegebb tartással meneteltek. A síposok lelkesen fújták az indulót, a zeneszó azonban egyre halkabban hallatszott.

Végül is a menetszlop oly mélyen benyomult a fatörzsek közé, hogy úgy rémlett, mintha az erdő elnyelte volna az egész eleven tömkeleget.

Ezalatt az erődben újabb mozgolódás támadt. Az egyik kényelmes, szokatlanul nagy méretű faépület előtt az angol tábornok személyi testőrségéhez tartozó strázsák járkáltak föl s alá. A gerendaház előtti korláthoz kikötve hat vagy hét ló állt. Avatott szem az első pillantásra láthatta, hogy a háttasok közül kettőn másfajta nyereg van, mint a többin: ezeken a jószágokon hölgyek utaznak majd, méghozzá olyan előkelő hölgyek, amilyenek csak vajmi ritkán fordulnak elő a világ efféle isten háta mögötti zugában. A mellettük bók-lászó harmadik paripa szerszámán bárki észrevehette, hogy vezérkari tiszté.

Néhány szájtáti kíváncsiskodó verődött össze, és tisztos távolságból báméskodott. Egyesek a gyönyörű telivért csodálták, mások az úti készülődés részleteit kísérték figyelemmel, és határtalan bárgyúságra valló ostoba megjegyzéseket tettek a látottakról. Aztán valamennyiük pillantása megakadt azon a különös férfiún, aki testalkata, valamint viselkedése miatt is élesen elütött a többiektől. Ez az ember azonban egyáltalán nem látszott együgyűnek. Idomtalannak sem látszott, torz növésűnek még kevésbé. Mivelhogy éppen állt, példátlanul magasnak tetszett. Ha azonban ült, észrevétlen maradt, csöppet sem emelkedett ki a középtermetűek közül.

Szedett-vedett, össze nem illő ruhadarabjai csak fokozták a fura szerzet különc voltát. Égszínkék kabátjához sárga

nadrágot és lila selyemmellényt viselt; óriási zsebéből valamilyen hosszúkás szerszám kandikált kifelé: ezt ilyen harcias környezetben bárki könnyűszerrel fegyvernek vélhette volna, mégis látni fogjuk, nem az volt.

Fejét rendkívül nagy, háromszögletű kalpag borította, s ez bizonyos méltóságot kölcsönzött jámbor, de nem különösképp sokatmondó ábrázatának. Míg a többiek illendő távolságban ácsorogtak, ez a hórihorgas figura odaballagott a lovak körül sürgölődő szolgálókhoz, és meglepő öntudattal véleményt nyilvánított, méghozzá jó harsányan, a legszebb paripáról.

Dallamos hangja mélyen szólt ugyan, de csaknem nőies lágysággal zengett.

– Ne higgyétek, feleim, hogy dicsekszem – mondta –, de bízást beszélhetek, mert én jártam ám London kikötőjében, a Temze torkolatánál meg a La Manche révében, Newhavenben is. És megfigyeltem bizony tömérdek négyapatást, amint fölterelték őket, egész méneseket, a teher szállító vitorlások födélzetére. Úgy festettek azok a hajók, hogy énnekem azóta is gyakorta a Noé bárkája jut róluk eszembe. Sokféle lovat vettem szemügyre hát, de mégis, ilyen szépséges tálost, mint ez itt, nem láttam én még sohasem. Olyan ez, mint ama mén, amelyet a Szentírás említ, az a táncos lábú, amely örvend a tulajdon erejének, és vágtaban száguld át a völgysegeken. Eme bibliabeli tüzes mén türelmetlenül rúgkapálva és nyihogva alig várja már, hogy a csatátérre rohanjon, amint fülébe csap a harci zaj. Már messziről meghallja a viadal lármáját és a parancsnokok kiáltozását. Mármost e büszke háttal látván szinte úgy hinnők, hogy az ókori Izrael nemes telivér törzstenyészete fönmaradt volna mind e máii szent napig. Nem igaz, barátom?

A furcsa férfiú nem kapott feleletet erre a még furcsább szónoklatra, ezért teljes valójában ama hallgatag idegen felé fordult, akihez legutóbbi szavait intézte. Vagyis az indián futárhoz, aki előző este az aggasztó híreket hozta.

A bennszülött némán kuporgott. Szempillája sem rezdült, ügyet sem vetett a körülötte zajló nyüzsgésre és hangzavarra, mindazonáltal durva és meglehetősen rosszindulatú arcvonásairól annyi mogorva vadság áradt, hogy méltán nyugtalanította mindazokat, akik távolabbról figyelték a jelenetet.

Fegyvert viselt, övébe tomahawkot és kést tűzött, törzsi jelekkel díszített tokban. És valahogy mégsem látszott igazi harcosnak. Szilaj ábrázatán elmázolódtak a harci festés színei. Ez különösképp visszataszítóvá tette a külsejét. Sötét szemében baljós fény villogott. Pillantása röpké másodpercre keresztezte az imént szónokló nyakigláb férfiú tekintetét, de azután tüstént elfordult, és újból közönyösen a messziségbe meredt.

Ebben a pillanatban a lovászok mozgolódásra figyeltek föl. Szófoszlányok hallatszottak, művelt hangú társalgás töredékei, s ezekből arra lehetett következtetni, hogy akik most közelednek, rövidesen elhagyják a táborn. A rönképület ajtajában tisztí egyenruhás fiatalember jelent meg két ifjú hölgy társaságában, akik ruházatukból ítélve épp arra készültek, hogy lóháton kirándulásra induljanak az erdőben. A két leány közül a szemmel láthatólag fiatalabbik, csinos kalapot viselt; arról hosszú zöld fátyol hullt alá, és könnyedén lengedezett a friss hajnali szellőben. Rózsás arccokájából ibolyakék szempár tekintett a világba, dús hajzata aranyszőkén csillant.

A másik hajadon legalább olyan szépnek tetszett. Vidám, pirosposzgás arcát hollófekete, fényes fürtök keretezték,

sötét szeme úgy izzott, akár a parázs. Érettebb idomai elárulták, hogy körülbelül négy évvel idősebb, mint útitársnője.

Amikor a két ifjú teremtés már nyeregben ült, a fiatal tiszt is lovára pattant. Mindhárman búcsút intettek Webb tábornoknak, aki a küszöb mellől nézte távozásukat. Aztán megrántották a gyepplőszárat, és kíséretükkel együtt megindultak az erőd északi kijárata felé.

Ezen a rövid útszakaszon nem váltottak egyetlen szót sem. Csak a fiatalabbik hölgy kiáltott föl önkéntelenül, amikor indián vezetőjük hirtelen fölbukkant mellettük, majd a csoport elé került, és már a tábor területén kívül átvette a vezetést. A másik leány egyetlen hangot sem hallatott, nem sikoltott föl a rézbőrű váratlanul gyors előrefutása láttán. Kétségtelen azonban, hogy szintén meglepődött, mert egy pillanatra félrelibbentette fátylát, és döbbszent tekintettel figyelte, milyen fürgén surran élre az indián.

II. KÜLÖNÖS ÚTITÁRS

Az idősebb leány nem sokat beszélt útközben. A fiatalab-
bik hölgy azonban hamar magához tért első ijedelméből, és
elmosolyodott. Majd megkérdezte a mellette lovagló fiatal
katonatiszttól:

– Gyakran összeakadunk-e ilyen kísérteties alakokkal a
vadonban, Duncan Heyward? Vagy csakis a mi gyönyör-
ködtetésünkre rendezte meg ezt a jelenetet?

– Ez az indián futárként és vezetőként szolgál a hadsereg-
ben. Törzse valóságos hősnak tartja. Önként vállalkozott rá,
hogy valamilyen ismeretlen ösvényen elvezet bennünket a
tóhoz. Így sokkal gyorsabban odaérünk, és nem kell a ne-
hézkesen cammogó hadoszloppal együtt haladnunk.

– Nem tetszik nekem ez az ember! – mondta a le-
ány, és megborzongott. – Hanem ön bizonyára jól ismeri,
ugye, Heyward? Máskülönben nem lenne iránta ekkora
bizalommal.

– Nos, jómagam soha nem bíztam volna rá kegyedéket,
Alice. Ismerni persze ismerem őt. Máskülönben nem követ-
ném vakon! Azt rebesgetik róla, hogy bár kanadai száрма-
zású, de azért a mohawk indiánokkal együtt harcolt. Azok

pedig a velünk szövetséges hat törzs egyike. Hallottam holmi szófia beszédet arról is, hogy valamilyen kellemetlen ügye támadt, és abba kegyedék édesapja is belekeveredett. Úgy rémlik, egyáltalán nem bánt vele kesztyűs kézzel. Nem tudom, mi lett a történet vége, de az most nem is fontos, fő az, hogy az indián a mi oldalunkon áll.

– Ha ujjat mert húzni édesapámmal, még jobban iszonyodom tőle! – jelentette ki a leány, és ismét összeborzadt. – Szólítsa meg, őrnagy úr, hadd halljam, milyen a hangja. Mert lehet, hogy csak a külseje ellenszenves, én azonban fogalmat tudok alkotni róla a hangja hallatán.

– Ennek semmi értelme! Valószínűleg csak holmi kurta vakkantással válaszolna. Nagyon jól tud angolul, de mint a legtöbb indián, úgy tesz, mintha nem értene egyetlen mukkot sem. Nézze csak, most épp megállt. Bizonyára most értünk oda ahhoz az ösvényhez, amelyre majd rátérünk.

Amikor eljutottak arra a helyre, ahol az indián megtorpant, szemügyre vették a bozótot. Megpillantották a sűrű szélén sötétlő rést: a bokrok közt olyan keskeny ösvény nyílt, hogy a lovak csak egymás nyomában fértek el rajta.

– Nos, hát erre folytatjuk utunkat – dünnyögte a fiatal őrnagy. – Ne árulják el a legparányibb bizalmatlanságot sem, mert azzal éppen hogy fejükre idézhetik azt a veszélyt, amittől félnek.

– Mit szólsz ehhez, Cora? – kérdezte társnőjétől Alice. – Nem gondolod, hogy nagyobb biztonságban lennénk, ha a csapatokkal tartanánk?

– Nem ismeri a bennszülötteket, Alice. Ezért nem is ítéheti meg, hogy ki az, aki valójában veszélyes – vágott közbe Heyward. – Az az útvonal, amelyiken a hadoszlop menetel, közismert, mellette sok ellenség ólálkodhat, erről az

ösvényről viszont senki sem tud, hiszen csak egy órája döntöttünk úgy, hogy erre megyünk.

– Csak azért ne bízzunk meg valakiben, mert mások a szokásai, mint minékünk, és a bőre sötétebb? – jegyezte meg Cora.

Alice nem tévovázott tovább. Megsarkantyúzta lovát, és ő követte elsőként vezetőjüket a szűk és árnyas ösvényen. A katonák, akik mint szokásos kíséret, nem nagy távolságból követték őket, parancsot kaptak, hogy menjenek tovább a hadsereg útvonalán. Az ösvényen maradt nyomokat meg majd amúgy is sokkalta nehezebben tudják földéríteni a kanadai indiánok, ha netán elmerészkednek idáig, és végigcserkészik ezt a vidéket.

A keskeny csapás jó ideig olyan zezzugosan vezetett a cserjék közt, hogy beszélgetni nemigen lehetett. Végül a kis lovascsapat a vadon sűrűjébe ért. Mélyen behatoltak a magas szálfák homályosan borongó aljnövényzete közé. Ott vezetőjük szaporábbra fogta lépteit, annyira, hogy a lovak valamelyest gyorsabban, de mégis könnyebben futhassanak.

Néhány pillanat múlva a távolból egyszerre csak patadobogás ütötte meg a fülüket. Az egész társaság megállt. És akkor kicsikó bukkant föl a bozótból, úgy szökdécselt a fenyőtörzsek közt, mint valami szarvasgida; és már jött a nyomában a kanca is, nyergében azzal a furcsa férfiúval, aki oly fennköltén szónokolt a lovakról az erődben. Azonnal fölismerték égimeszelő termetéről, de még inkább meghökentek elképesztő testtartása láttán.

Hátasa olyan széleseben ugrándozott, hogy döbbenten figyelte maga Heyward, a tapasztalt lovas is. Ám a lovas mozgása nem kevésbé keltett feltűnést, mint a lóé. Valahányszor pördült egyet az állat, a jóember ijesztően magasra fölhogadt a kengyelben. S ekkor hirtelen oly

iszonyú nagyra nőtt, hogy elképzelni sem lehetett, mekkora valójában.

Heyward ajka széles mosolyra húzódott. Alice alig bírta visszafojtani kacagását. Még Cora borongós és tűnődő pillantású szemében is derűs szikrák villantak.

– Keres valakit, uraságod? – kérdezte Heyward, miközben a faramuci lovas nagy keservesen fékezett. – Remélem, nem azért csörtet utánunk, hogy rossz hírt hozzon tudomásunkra.

– Isten ments! – felelte az idegen; megemelte háromszögletű kalpagját, majd meglegyezte vele magát. – Csak úgy hallottam, hogy a William Henry erődbe igyekeznek. Mivel magam is arrafelé tartok, úgy gondoltam, mindannyiunknak kellemesebb lesz, ha együtt utazunk tovább.

– Eszerint uraságod úgy döntött, hogy egymagában mondja ki a döntő szót! – vágta rá Heyward élesen. – Sőt mi több, úgy rémlik, mindössze egyetlen szavazatra számíthat, mi viszont hárman vagyunk! Ha gyorsan akar eljutni a tóhoz, nem a megfelelő utat választotta – tette hozzá fölényesen. – A fő útvonal legalább fél mérföldnyire húzódik a kegyelmed háta mögött!

– Ez igaz – szólt az idegen, akit csöppet sem csüggesztett el a meglehetősen hideg fogadtatás. – Egy egész hetet töltöttem az Edward erődben, és igencsak agyalágyult lennék, ha nem kértem volna kellő fölvilágosítást. Ha olyan tökfilkó volnék, bizony istenhozzádot mondhatnék a hivatásomnak!

Megbocsátóan mosolygott. Majd így folytatta:

– Aki az én mesterségemet űzi, annak nem célszerű túl gyakran összejárnia azokkal, akiket oktatnia kell. Nos, én pontosan azért nem csatlakoztam a menetoszlophoz. Ráadásul föltételezem, hogy olyan tapasztalt ember, mint

uraságod, nagyon is jól tudja, melyik a legrövidebb út. Nos, lám, hát ezért határoztam úgy, hogy uraságod kicsiny csoportjához szegődöm.

– Rendkívül önkényes elhatározás, és meglehet, elharmarkodott is! – jelentette ki Heyward. Az ifjú őrnagyon látszott, azon tűnődik, vajon bosszankodjék-e, vagy szemébe nevesse a fura idegennek. – A mesterségéről beszél... Csak nem a hadviselés tudományára tanítja a katonákat?

Az idegen meglepett pillantást vetett az őrnagyra. Aztán ünnepélyes és egyszersmind alázatos hangon így szólt:

– Én nem értek semmi máshoz, csak az imádkozáshoz, az Úristen jóságáért való hálaadáshoz meg a zsoltáreklés nemes művészetéhez.

– Apollón tanítványa tehát! – jegyezte meg Alice vidáman. – Énekmester. Védelmembe veszem ezt az embert. Ne okvetetlenkedjék, Heyward, és hagyjon fel a rosszmájú megjegyzésekkel! Szeretném hallani, hogyan énekel az úr. Engedje hát meg, hogy velünk utazzék! Meg aztán – tette hozzá gyöngéden, és mogorva, szótlán vezetőjükre pillantott – talán jobb is, ha egy fővel többen leszünk, veszély esetén jobban védekezhetünk. Ne küldje el!

Heyward engedett ennyi kedvességnek. Megsarkantyúzta paripáját, és a következő pillanatban már utol is érte Corát.

– Örülök, hogy megismerhettem, barátom! – mondta Alice újdonsült útitársuknak, és intett neki, jöjjön hozzá közelebb. – Otthon magam is szoktam énekelni, méghozzá családom tagjai szerint nem is rosszul, különösen akkor, ha társas dalolásban veszek részt. Könnyűszerrel elúzhatjuk az utazás unalmát egy kis énekléssel. Igazán boldog volnék, ha egy énekmester véleményt mondana a képességeimről, hadd legyen fogalmam róla, hogy van-e némi tehetségem.

– A zsoltáréneklés üdítőleg hat a testre meg a lélekre egyaránt – felelte az énekmester, és fölzárkózott a fiatal lány mellé.

– Kegyelmed csupán az egyházi éneknek szenteli magát?
– kérdezte Alice.

– Csakis – felelte a lány hangú férfiú. – Mint amiként Dávid zsoltárainak szövege felülmúl bármiféle más költszetet, ugyanúgy ezek dallamai is szebbek mindenfajta világi zenénél. Bárhol járjak is, akár alszom, akár ébren vagyok, mindig elkísér engem ez a nagyszerű daloskönyv, amelynek a címe: *Az Ószövetség és az Újszövetség vallásos énekei*. Ez a huszadik kiadás, amely Bostonban tétetett közzé, az Úrnak 1744. esztendejében.

Miközben beszélt, egyik hatalmas zsebéből apróbb könyvet húzott elő. Fémkeretes okuláréját fölbiggyesztette orra nyergére, majd gyöngéden föllapozta a könyvecskét, aztán kikotorta a zsebéből kiálló különös szerszámot, amelyről kiderült, hogy síp, az ajkához emelte és belefújta. A flóta fűlértően éles süvítést hallatott. Ezután a fura férfiú egy oktávval mélyebben rázendített.

*Lásd, mily jó, mily igaz szívbeli gyönyörűség,
ha egy földél alatt megfér sok atyafi.
Miként balzsamolaj, illattal ontja üdvét,
amint Áron fejét s szakállát fürdeti...*

A zengő hangon előadott zsoltár fölverte az erdő nyugalmát, és mindenkit meghökkentett. Az indián néhány szót suttogott Heyward fülébe. Az őrnagy bólintott, az énekmesterhez fordult, és kurtán véget vetett a dalolásnak.

– Jóllehet nagy veszély nem fenyeget bennünket, mindazonáltal az elemi óvatosság arra int, hogy a lehető legmélyebb csöndben vágjunk át a rengetegen.

A dal abban a szempillantásban elhalt; Heyward azután így szólt a leányhoz:

– Ne haragudj, Alice, hogy megfosztalak a zenei élvezetétől, de meg kell kérnem ezt az embert, halassza valamely megfelelőbb alkalomra az éneklést.

Hirtelen elhallgatott, és jobbra kapta a fejét. Bizalmatlan pillantást vetett az indián vezetőre, aki szokott önérzetes testtartásával újra útnak eredt. Aztán elmosolyodott. Ugyan már, gondolta magában Heyward, bizonyára csak két fekete bogyót láttam a levelek közt, én meg azt hittem, hogy egy vadember villogó szempárja mered rám. Megnyugodott és továbbbügetett.